

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 597/2020
12.02.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић, Данијеле Николић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Марија Јоксовић и Драгана Ђилас, адвокати из ..., против тужене „ББ банке“ АД ..., чији је пуномоћник Немања Алексић адвокат из ..., ради утврђења ништавости и исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1865/2019 од 18.10.2019. године, у седници већа одржаној 12.02.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1865/2019 од 18.10.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1865/2019 од 18.10.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П 421/2019 од 23.07.2019. године, усвојен је тужбени захтев па је утврђено да је ништава одредба члана 11. став 1. Уговора о кредиту за куповину стамбеног објекта уз коришћење средстава Републике Србије – аранжмани број .. од 30.10.2007. године и обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ од 5.490,00 динара са законском затезном каматом почев од 30.11.2007. године па до коначне исплате, те да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 57.800,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности па до исплате.

Виши суд у Сомбору је, пресудом Гж 1865/2019 од 18.10.2019. године, ставом првим изреке одбио жалбу тужене и потврдио првостепену пресуду, а ставом другим изреке је одбио захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку, благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 - у даљем тексту: ЗПП) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. је прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд је у границама својих овлашћења на основу члана 404. ЗПП, оценио да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса и у интересу равноправности грађана, за уједначавањем судске праксе, као ни потреба новог тумачења права, узимајући у обзир врсту и природу спора, садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева. Образложења пресуда нижестепених судова за одлуку о усвајању захтева тужиоца у складу су са постојећом судском праксом Врховног касационог суда у тумачењу и примени материјалног права – одредаба чланова 12., 15., 46., 47., 105., 109. и 1065. Закона о облигационим односима. Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова у том смислу одговарају и усклађени су са важећим тумачењем права и владајућим правним схватањем ревизијског суда у примени наведених законских одредби, тако да не постоји потреба за новим тумачењем права. Врховни касациони суд налази да банке имају право само на стварне трошкове приликом обраде кредита и пуштања кредита у течај. Наиме, правни став Врховног касационог суда је да износ трошкова које банка обрачунава приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава клијенту у току реализације кредита могу бити посебно исказани у уговору о кредиту као обавеза корисника кредита било у процентуалном износу или у апсолутној вредности, али услов је да морају бити наведени у понуди банке тако јасно и недвосмислено да корисник кредита ниједног тренутка не буде доведен у заблуду о којим трошковима је реч и могу бити наплаћени кориснику кредита само једном. Тужена, иако је на њој био терет доказивања, није пружила доказе да је поступила у складу са наведеним правним ставом. Зато, ни у случају да је дозвољено одлучивање о ревизији тужене у смислу члана 404. ЗПП, не би дошло до другачијег одлучивања и повољнијег исхода спора за тужену.

Из наведеног разлога нису испуњени услови да се у овој парници прихвати одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, па је на основу члана 404. ЗПП Врховни касациони суд одлучио као у првом ставу изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. става 2. тачке 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужба је поднета 06.03.2019. године. Побијана другостепена пресуда донета је 18.10.2019. године.

Чланом 468. ставом 1. ЗПП прописано је да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000,00 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Чланом 479. ставом 6. ЗПП прописано је да у поступцима у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности, ревизија тужене није дозвољена, у смислу одредбе члана 479. става 6. ЗПП.

Имајући изложено у виду, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка је одбијен на основу члана 165. став 1. у вези члана 153. став 1. ЗПП јер тужена није успела у поступку по ревизији, па је одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић